

ANKARA NOTLARI

MUSTAFA EKMEKÇİ

Laikliğe Yan Bakanlar...

İsmet İnönü, 1960'larda yeniden başbakanlığa gelince, sabah sabah MİT yöneticisi, Başbakanlığa gelir, Paşa'ya bir dosya sunar:

- Efendim, size solcuların dosyasını getirdim!

Paşa, MİT yöneticisini tersler:

- Bana irticanın dosyasını getirin, irticanın!

Gericilerin dosyası, o gün bugün bir türlü getirilmez.

İsmet Paşa, gericiliği en büyük tehlike saymıştır.

İsparta'da bir MİT ilgilisi, birine şöyle der:

- Bizde Nurcularla ilgili her türlü bilgi var; kimin ne yaptığını biliyoruz, izliyoruz. Fakat harekete geçmemiz için bize bir emir verilmiyor!

Köprülerin altından çok sular geçti; gericiler, laiklik düşmanları, gazete, yayınevi basacak duruma geldiler. İşte en son, Kaynak Yayınevi'ni basıp Turan Dursun'un kitaplarını parçalayıp yaktılar. Bu olayların başlangıcı yeni değildir. Bir başbakanın cami avlusunda takke giymesinden başlar, bir başkasının Nakşibendi müridi olmasıyla sürer, din dersleri zorunlu olur.

İsmet İnönü'ye Abdi İpekçi sorar:

- Bugün için en tehlikeli meselenin yine irtica olduğunu söylersiniz. Bugün maziye baktığınızda bu tehlikenin hâlâ halledilememiş olduğunu gördüğünüz vakit, zamanında eksik kalmış tedbirler alındığını düşünüyor musunuz?

- Eksik kalmış tedbir yok. Bunlar, memleketin anlayışının ve aydınlarında uyanıklığın ve ilerlemiş olmanın tesiriyle hallolunacak meseleler.

Necmeddin Hoca'nın laikliğe yan bakan yayın organı 'Milli Gazete' dincileri kışkırtmış; Salman Rüşdü'nün 'Şeytan Ayetleri' yapıtından bölümler yayımlanan "Aydınlık" gazetesinin telefonlarını vererek, yobazları saldırtmıştı. Necmeddin Hoca da, gazete de bunun sorumluluğundan kurtulamayacaklardır.

Onların bu kışkırtmaları, çabaları ancak İslamlığın yıkılmasına yarayacaktı. Bakalım bu tutumlarının altından nasıl kalkacaklardı?

Uzunada'da yatarken, kendisiyle telefonla konuştuğum Necmeddin Hoca şöyle demişti:

- Muhterem kardeşim, askerleri tanıyorsanız, görüşüyorsanız söyleyin, bizi buradan çıkarsınlar, kendilerine yardımcı olalım!

Askerler, sizin yardımınız olmadan yapacaklarını yaptılar hocam! İslamlığı yıkmak için siz daha neler yapacaksınız, onu söyleyin! Laikliğe yan bakmak, İslamlığın yıkılmasıdır bilesiniz. Bilmeyenler de bilsin bunu. Ha gayret!

Necip Fazıl Kısakürek'in ölümünün 10. yılı dolayısıyla "İlkyaz" dergisi bir özel sayı çıkardı. Dergiyi, Necip Fazıl'a ayırdı. Derginin genel yayın yönetmeni, "Ankara Notları"ni izleyenlerin yakından tanıdıkları, taşlama ustası, ozan Hasan Çelebi. 1940'lı yıllarda Aziz Nesin, "TAN" gazetesinde Necip Fazıl'a ağır bir dille çatmış, Necip Fazıl için, "Şeyhleri bunun ağzına tükürmüşler, bu da ağzına tüküreceği müritler arıyor!" diye yazmıştı. Hasan Çelebi o yıllar Necip Fazıl'la birlikte çalışıyor, "Büyük Doğu"nun sanat sayfasını hazırlıyordu. Yerebatan'a doğru yürürlerken söz Aziz Nesin'den açılmış, Necip Fazıl, Hasan Çelebi'ye:

- Biliyor musun, demişti, bu adam mizahta bir dehadır.

Necip Fazıl, Hasan Çelebi'ye şunları söylüyordu:

- Tanrı, yarattığı kuluna, kendini inkâr etme özgürlüğünü sunmuştur. Bu özgürlüğü insanın kısıtlama hakkı yoktur. Akıl ile özgürlük, insana Tanrı'nın en büyük armağanıdır. Bu iki yeteneğin dengesi, insanı öbür yaratıklardan ayıran başlıca çizgidir. Bağnazlık ve yobazlık, İslam düşüncesine aykırı, zıt iki olumsuzluktur. Bağnazlığın ve yobazlığın, İslam düşüncesinin altına konmuş bir dinamitten farkı yoktur...

Necip Fazıl, Hasan Çelebi'ye daha sonra İmam Rabbanî'nin (1564-1624) şu öyküsünü anlattı:

- İmam Rabbanî, sokak ortasında bir çifti uygunsuz durumda görünce ellerini göğe açar, "Ulu Tanrım, bunların sığınacak bir yeri yok mu?" deyip, üstünden çıkardığı cüppeyi onların üstüne örter, görünmesinler diye. İşte İslam budur, böyle olmalıdır!

(Bu olayların geniş olarak anlatıldığı "İlkyaz" dergisini arayanlar, PK 113 Bakanlıklar-Ankara adresine yazarak sağlayabilirler. Ya da Ankara'da 467 38 69 numaraya telefon edebilirler.)

Necip Fazıl'ı, Hasan Çelebi, on iki yıl kısa uzun aralıklarla birlikte olmalarına karşın ne namaz kılarken ne de oruçlu gördü. Necip Fazıl'ı yobazlar şimdi "bayrak" olarak kullanmak istiyorlar. Belki onun "Kadın Bacakları" şiirini hiç okumamışlardı. Şiir şöyle:

"Bir kadının içinden ağlayışı gülüşü / Gözlerinden ziyade bacaklarına yakın / Bir edadır onların duruşu, bükülüşü, / Kadınlar, onlar varken konuşmayınız sakın.

İnce sütunlardaki ilahi güzelliğe, / Bacakların ruhudur şekil veren diyorum, / Bacakları bir kalın örtüde saklı diye, / Mermerde kalbi çarpan Venüs'ü sevmiyorum.

Boynuma doladığım güzel putu görseler / İnsanlar öğrenirdi neye tapacağımı / Kör olsa da açılır, gözüm ona sürseler / İsa'nın eli diye bir kadın bacağını."

Necip Fazıl, "Kadın Bacakları" şiirini ilk yapıtları "Örümcek Ağrı" ile "Ben ve Ötesi"ne almış, ancak son kitabı "Çile"de çıkarmış, "Bu şiiri, evladımı reddeder gibi reddettim. Kim alırsa alsın!" demişti.

